

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง”เชาวน์อารมณ์ ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค และความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการ: กรณีศึกษาโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นพยาบาลประจำการและพยาบาลหัวหน้าหอผู้ป่วยของกลุ่มตัวอย่าง โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง จำนวนพยาบาลประจำการ 400 คน โดยแจกแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 ชุด ได้รับแบบสอบถามสมบูรณ์ครบถ้วนคืนมา 346 ชุด คิดเป็นร้อยละ 86.5 ของจำนวนแบบสอบถามที่แจกไปทั้งหมด

จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อศึกษา เชาวน์อารมณ์ ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค และความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย

- 1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง
- 1.2 การวิเคราะห์ระดับเชาวน์อารมณ์
- 1.3 การวิเคราะห์ระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค
- 1.4 การวิเคราะห์ระดับความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการ

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์เพิ่มเติม

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4.1

ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. อายุ		
20 – 25 ปี	66	19.1
26 – 30 ปี	125	36.1
31 – 35 ปี	85	24.6
36 ปีขึ้นไป	70	20.2
รวม	346	100
2. อายุงาน		
0 - 5 ปี	126	36.4
6 - 10 ปี	111	32.1
11 ปีขึ้นไป	109	31.5
รวม	346	100
3. สถานภาพการสมรส		
โสด	261	75.4
สมรสหรือหม้าย/หย่าร้าง	85	24.6
รวม	346	100

แบบสอบถามที่นำมาใช้ในการวิจัยนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 346 ชุด พบว่า พยาบาลประจำการส่วนใหญ่มีอายุ 26-30 ปี จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 36.1 มีอายุงาน 0 - 5 ปี จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 36.4 มีสถานภาพสมรสโสด จำนวน 261 คน คิดเป็นร้อยละ 75.4 มีสถานภาพสมรสหรือหม้าย/หย่าร้าง จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 24.6

1.2 การวิเคราะห์ระดับเซวาร์นอารมณ์

ตารางที่ 4.2
แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเซวาร์นอารมณ์

เซวาร์นอารมณ์	\bar{X}	SD	ระดับ
ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง	2.53	.34	สูง
ด้านการกำกับควบคุมตนเอง	2.35	.32	สูง
ด้านการจูงใจตนเอง	2.72	.33	สูง
ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก	2.57	.35	สูง
ด้านทักษะทางสังคม	2.58	.32	สูง
เซวาร์นอารมณ์โดยรวม	2.55	.23	สูง

จากตารางที่ 4.2 พบว่า พยาบาลโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งมีเซวาร์นอารมณ์โดยรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 2.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .23 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทั้ง 5 ด้านอยู่ในระดับสูงเช่นกัน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยคะแนนจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ ด้านการจูงใจตนเอง ด้านทักษะทางสังคม ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง และด้านการกำกับควบคุมตนเอง โดยมีค่าเฉลี่ย 2.72, 2.58, 2.57, 2.53, และ 2.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .33, .32, .35, .34 และ .32 ตามลำดับ

1.3 การวิเคราะห์ระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ตารางที่ 4.3

แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	\bar{X}	SD	ระดับ
ด้านการควบคุม(คะแนนเต็ม50)	32.28	5.46	ปานกลาง
ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ(คะแนนเต็ม50)	35.92	4.21	ปานกลาง
ด้านผลกระทบ(คะแนนเต็ม50)	32.08	4.85	ปานกลาง
ด้านความอดทน(คะแนนเต็ม50)	34.89	4.66	ปานกลาง
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม (คะแนนเต็ม200)	135.18	12.48	ค่อนข้างสูง

จากตารางที่ 4.3 พบว่า พยาบาลโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งมีระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 135.18 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.48 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคทั้ง 5 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ รองลงมาคือด้านความอดทน ด้านการควบคุม และด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ด้านผลกระทบ โดยมีค่าเฉลี่ย 35.92, 34.89, 32.28, และ 32.08 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.21, 4.66, 5.46 และ 4.85 ตามลำดับ

1.4 การวิเคราะห์ระดับการรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการ

ตารางที่ 4.4
แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จในวิชาชีพ
ตามการรับรู้ของพยาบาลประจำการ

ความสำเร็จในวิชาชีพ	X	SD	ระดับ
ด้านการทำงาน	3.94	.54	สูง
ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	3.89	.59	สูง
ด้านการเงิน	3.24	.83	ปานกลาง
ด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง	3.41	.67	สูง
ความสำเร็จในวิชาชีพตามการรับรู้ของพยาบาล ประจำการโดยรวม	3.67	.51	สูง

จากตารางที่ 4.4 พบว่า พยาบาลประจำการโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งรับรู้ ความสำเร็จในวิชาชีพโดยรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.67 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .51 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า พยาบาลรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน ด้าน ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่งอยู่ในระดับสูง และรับรู้ ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงินในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยคะแนน ได้ดังนี้ 3.94, 3.89, 3.41 และ 3.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .54, .59, .67 และ .83 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5

แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการ
ตามการรับรู้ของหัวหน้าหอผู้ป่วย

ความสำเร็จในวิชาชีพ	\bar{X}	SD	ระดับ
ด้านการทำงาน	3.96	.43	สูง
ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	4.02	.46	สูง
ด้านการเงิน	3.68	.59	สูง
ด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง	3.84	.50	สูง
ความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการตามการ รับรู้ของหัวหน้าหอผู้ป่วยโดยรวม	3.87	.37	สูง

จากตารางที่ 4.5 พบว่าระดับความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการตามการรับรู้ของหัวหน้าหอผู้ป่วย โดยรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .37 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าการรับรู้ระดับความสำเร็จในวิชาชีพทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับสูงเช่นกัน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยคะแนนจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ด้านการทำงาน ด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง และด้านการเงิน โดยมีค่าเฉลี่ย 4.02, 3.96, 3.84 และ 3.68 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .46, .43, .50 และ .59 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

2.1 การทดสอบสมมติฐาน 1

สมมติฐานที่ 1 พยาบาลที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีเซาว์นอารมณ์โดยรวมแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 พยาบาลที่มีอายุแตกต่างกันมีเซาว์นอารมณ์โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.6

แสดงผลวิเคราะห์ของความแปรปรวนทางเดียวของค่าเฉลี่ยเซาว์นอารมณ์โดยรวมตามกลุ่มอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
เซาว์นอารมณ์โดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	3	.113	.038	.738	.530
ภายในกลุ่ม	342	17.469	.051		
รวม	345	17.582			

จากตารางที่ 4.6 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเซาว์นอารมณ์ โดยรวมตามกลุ่มอายุ พบว่าพยาบาลที่มีช่วงอายุแตกต่างกันมีเซาว์นอารมณ์โดยรวมไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน 1.1 ที่ว่า พยาบาลที่มีช่วงอายุแตกต่างกันมีเซาว์นอารมณ์โดยรวมแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2 พยาบาลที่มีอายุงานแตกต่างกันมีเซาว์นอารมณ์โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.7

แสดงผลวิเคราะห์ของความแปรปรวนทางเดียวของค่าเฉลี่ย
เซาว์นอารมณ์โดยรวมตามกลุ่มอายุงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
เซาว์นอารมณ์โดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	2	.164	.082	1.615	.200
ภายในกลุ่ม	343	17.418	.051		
รวม	345	17.582			

จากตารางที่ 4.7 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเซาว์นอารมณ์ โดยรวมตามกลุ่มอายุงาน พบว่า พยาบาลที่มีช่วงอายุงานแตกต่างกันมีเซาว์นอารมณ์โดยรวมไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน 1.2 ที่ว่า พยาบาลที่มีช่วงอายุงานแตกต่างกันมีเซาว์นอารมณ์โดยรวมแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 พยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสโสดมีเซาว์นอารมณ์โดยรวมแตกต่างจากพยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสคู่หรือหม้าย/หย่าร้าง

ตารางที่ 4.8

แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเซาว์นอารมณ์โดยรวม
ตามสถานภาพการสมรส

สถานภาพการสมรส	N	\bar{X}	SD	t	p-value
โสด	261	2.4976	.229	.532	.595
สมรสหรือหม้าย/หย่าร้าง	85	2.4826	.213		

จากตารางที่ 4.8 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเซวาร์นอาร์มณิโดยรวมตามสถานภาพการสมรส พบว่า พยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสโสดและพยาบาลที่มีสถานการสมรสคู่หรือหม้าย/หย่าร้าง มีเซวาร์นอาร์มณิโดยรวมไม่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ว่าพยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสโสดมีเซวาร์นอาร์มณิโดยรวมแตกต่างจากพยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสคู่

2.2 การทดสอบสมมติฐาน 2

สมมติฐานที่ 2 พยาบาลที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.1 พยาบาลที่มีอายุแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.9

แสดงผลวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของค่าเฉลี่ยความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามกลุ่มอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	3	19.50	6.50		
ภายในกลุ่ม	342	53789.39	157.279	.041	.989
รวม	345	53808.89			

จากตารางที่ 4.9 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามกลุ่มอายุ พบว่าพยาบาลที่มีช่วงอายุแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน 2.1 ที่ว่า พยาบาลที่มีช่วงอายุแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.2 พยาบาลที่มีอายุงานแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.10

แสดงผลวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของค่าเฉลี่ยความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามกลุ่มอายุงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	2	49.146	24.57	.157	.855
ภายในกลุ่ม	343	53759.74	156.73		
รวม	345	53808.89			

จากตารางที่ 4.10 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามกลุ่มอายุงาน พบว่าพยาบาลที่มีช่วงอายุงานแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน 2.2 ที่ว่า พยาบาลที่มีช่วงอายุงานแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.3 พยาบาลที่มีสถานภาพสมรสโสดมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมแตกต่างจากพยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสคู่หรือหม้าย/หย่าร้าง

ตารางที่ 4.11

แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามสถานภาพการสมรส

สถานภาพการสมรส	N	\bar{X}	SD	t	p-value
โสด	261	134.75	12.56	-1.128	.260
สมรสหรือหม้าย/หย่าร้าง	85	136.50	12.25		

จากตารางที่ 4.11 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามสถานภาพการสมรส พบว่า พยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสโสดและพยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสคู่หรือหม้าย/หย่าร้าง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน 2.3 ที่ว่าพยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสโสดมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคแตกต่างจากพยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสคู่หรือหม้าย/หย่าร้าง

2.3 การทดสอบสมมติฐานที่ 3

สมมติฐานที่ 3 พยาบาลที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความสำเร็จในวิชาชีพแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.1 พยาบาลที่มีอายุแตกต่างกันมีความสำเร็จในวิชาชีพแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาล
ตามกลุ่มอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน					
ระหว่างกลุ่ม	3	3.336	1.112	3.931*	.009
ภายในกลุ่ม	342	96.750	.283		
รวม	345	100.086			
ความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล					
ระหว่างกลุ่ม	3	1.124	.375	1.080	.358
ภายในกลุ่ม	342	118.717	.347		
รวม	345	119.841			
ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน					
ระหว่างกลุ่ม	3	14.116	4.705	7.237*	.000
ภายในกลุ่ม	342	222.366	.650		
รวม	345	236.482			
ความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง					
ระหว่างกลุ่ม	3	4.140	1.380	3.103*	.027
ภายในกลุ่ม	342	152.083	.445		
รวม	345	156.223			

*p < .05

จากตารางที่ 4.12 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสำเร็จในวิชาชีพทั้ง 4 ด้าน ตามกลุ่มอายุ พบว่า พยาบาลประจำการที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน มีความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน ด้านการเงิน และด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 3.1ที่ว่า พยาบาลที่มีอายุแตกต่างกันมีความสำเร็จในวิชาชีพแตกต่างกัน

จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธี Scheffe ได้ผลดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13

แสดงการเปรียบเทียบความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงานของพยาบาลที่มีอายุแตกต่างกันเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe

อายุ	— X	อายุ			
		20 – 25 ปี	26 – 30 ปี	31 – 35 ปี	36 ปีขึ้นไป
20 – 25 ปี	3.9394	-	-	-	-
26 – 30 ปี	3.8640	-	-	-	-
31 – 35 ปี	3.9118	-	-	-	-
36 ปีขึ้นไป	4.1310	-	.267*	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 4.13 เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการด้านการทำงานของพยาบาลที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป แตกต่างจากพยาบาลที่มีช่วงอายุ 26 – 30 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นสรุปได้ว่า พยาบาลที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป มีการรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงานสูงกว่าพยาบาลที่มีช่วงอายุ 26 – 30 ปี

ตารางที่ 4.14

แสดงการเปรียบเทียบความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงินของพยาบาลที่มี
อายุแตกต่างกันเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe

อายุ	\bar{X}	อายุ			
		20 – 25 ปี	26 – 30 ปี	31 – 35 ปี	36 ปีขึ้นไป
20 – 25 ปี	3.3826	-	-	-	-
26 – 30 ปี	3.0480	-	-	-	-
31 – 35 ปี	3.1529	-	-	-	-
36 ปีขึ้นไป	3.5679	-	.520*	.414*	-

*p < .05

จากตารางที่ 4.14 เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ค่าเฉลี่ยความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลด้านการเงินของพยาบาลที่มีอายุ 36 ปี ขึ้นไป แตกต่างจากพยาบาลที่มีช่วงอายุ 26–30 ปี และ 31–35 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นสรุปได้ว่า พยาบาลที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป มีการรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงินสูงกว่าพยาบาลที่มีช่วงอายุ 26–30 ปี และ 30–35 ปี

ตารางที่ 4.15

แสดงการเปรียบเทียบความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่งของพยาบาล
ที่มีอายุแตกต่างกันเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe

อายุ	\bar{X}	อายุ			
		20 – 25 ปี	26 – 30 ปี	31 – 35 ปี	36 ปีขึ้นไป
20 – 25 ปี	3.3409	-	-	-	-
26 – 30 ปี	3.3300	-	-	-	-
31 – 35 ปี	3.4118	-	-	-	-
36 ปีขึ้นไป	3.6179	-	.288*	-	-

*p < .05

จากตารางที่ 4.15 เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการ ด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง พบว่า พยาบาลที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป แตกต่างจากพยาบาลที่มีช่วงอายุ 26 – 30 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นสรุปได้ว่า พยาบาลที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป มีการรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่งสูงกว่าพยาบาลที่มีช่วงอายุ 26 – 30 ปี

สมมติฐานที่ 3.2 พยาบาลที่มีอายุงานแตกต่างกันมีความสำเร็จในวิชาชีพโดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.16

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลตามกลุ่มอายุงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน					
ระหว่างกลุ่ม	2	2.876	1.483	5.074**	.007
ภายในกลุ่ม	343	97.211	.283		
รวม	345	100.086			
ความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล					
ระหว่างกลุ่ม	2	1.835	.918	2.667	.071
ภายในกลุ่ม	343	118.006	.344		
รวม	345	119.841			
ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน					
ระหว่างกลุ่ม	2	6.700	3.350	5.001**	.007
ภายในกลุ่ม	343	229.782	.670		
รวม	345	236.482			
ความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง					
ระหว่างกลุ่ม	2	3.938	1.969	4.435*	.013
ภายในกลุ่ม	343	152.284	.444		
รวม	345	156.223			

**p <.01, *p <.05

จากตารางที่ 4.16 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสำเร็จในวิชาชีพทั้ง 4 ด้าน ตามกลุ่มอายุงาน พบว่า พยาบาลประจำการที่มีช่วงอายุงานแตกต่างกันมีความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน ด้านการเงิน และด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 3.2 ที่ว่า พยาบาลที่มีอายุงานแตกต่างกันมีความสำเร็จในวิชาชีพแตกต่างกัน

จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธี Scheffe ได้ผลดังตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17

แสดงการเปรียบเทียบความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงานของพยาบาลที่มีอายุงานแตกต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe

อายุงาน	— X	อายุงาน		
		0 – 5 ปี	6 – 10 ปี	11 ปีขึ้นไป
0 – 5 ปี	3.8730	-	-	-
6 – 10 ปี	3.8934	-	-	-
11 ปีขึ้นไป	4.0780	.205*	.184*	-

*p < .05

จากตารางที่ 4.17 เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการด้านการทำงาน พบว่า พยาบาลที่มีอายุงาน 11 ปี ขึ้นไป แตกต่างจากพยาบาลที่มีช่วงอายุงาน 0 – 5 ปี และ อายุงาน 6 – 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นสรุปได้ว่า พยาบาลที่มีอายุงาน 11 ปีขึ้นไป มีการรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงานสูงกว่าพยาบาลที่มีอายุงาน 0 – 5 ปี และ อายุงาน 6 – 10 ปี

ตารางที่ 4.18

แสดงการเปรียบเทียบความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงินของพยาบาลที่มีอายุงานแตกต่างกันเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe

อายุงาน	— X	อายุงาน		
		0 – 5 ปี	6 – 10 ปี	11 ปีขึ้นไป
0 – 5 ปี	3.1865	-	-	-
6 – 10 ปี	3.1104	-	-	-
11 ปีขึ้นไป	3.4427	-	.332*	-

*p <.05

จากตารางที่ 4.18 เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการด้านการเงิน พบว่า พยาบาลที่มีอายุงาน 11 ปี ขึ้นไป แตกต่างจากพยาบาลที่มีอายุงาน 6 – 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นสรุปได้ว่า พยาบาลที่มีอายุงาน 11 ปีขึ้นไป มีการรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงินสูงกว่าพยาบาลที่มีอายุงาน 6 – 10 ปี

ตารางที่ 4.19

แสดงการเปรียบเทียบความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่งของพยาบาลที่มีอายุงานแตกต่างกันเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe

อายุ	— X	อายุ		
		0 – 5 ปี	6 – 10 ปี	11 ปีขึ้นไป
0 – 5 ปี	3.2996	-	-	-
6 – 10 ปี	3.3919	-	-	-
11 ปีขึ้นไป	3.5573	.258*	-	-

*p <.05

จากตารางที่ 4.19 เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง พบว่า พยาบาลที่มีอายุงาน 11 ปีขึ้นไป แตกต่างจากพยาบาลที่มีช่วงอายุงาน 0 – 5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นสรุปได้ว่า พยาบาลที่มีอายุงาน 11 ปีขึ้นไป มีการรับรู้ความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่งสูงกว่าพยาบาลที่มีอายุงาน 0 – 5 ปี

สมมติฐานที่ 3.3 พยาบาลที่มีสถานภาพสมรสโสดมีความสำเร็จในวิชาชีพแตกต่างจากพยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสคู่หรือหม้าย/หย่าร้าง

ตารางที่ 4.20

แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการตามสถานภาพการสมรส

สถานภาพการสมรส	N	\bar{X}	SD	t	p-value
ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน					
โสด	261	3.9112	.549	-1.999	.056
สมรสหรือหม้าย/หย่าร้าง	85	4.0451	.493		
ความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล					
โสด	261	3.8627	.593	-1.254	.211
สมรสหรือหม้าย/หย่าร้าง	85	3.9549	.573		
ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน					
โสด	261	3.2423	.819	-.017	.986
สมรสหรือหม้าย/หย่าร้าง	85	3.2441	.857		
ความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในงาน					
โสด	261	3.4061	.696	-.207	.836
สมรสหรือหม้าย/หย่าร้าง	85	3.4235	.600		

จากตารางที่ 4.20 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสำเร็จในวิชาชีพตามสถานภาพการสมรส พบว่า พยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสโสดและพยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสคู่หรือ

หม้าย/หย่าร้าง มีความสำเร็จในวิชาชีพไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 3.3 ที่ว่า พยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสใดก็มีความสำเร็จในวิชาชีพโดยรวมแตกต่างจากพยาบาลที่มีสถานภาพการสมรสคู่หรือหม้าย/หย่าร้าง

2.4 การทดสอบสมมติฐานที่ 4

สมมติฐานที่ 4 เซวรณ์อารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในวิชาชีพ

สมมติฐานที่ 4.1 เซวรณ์อารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน

ตารางที่ 4.21

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเซวรณ์อารมณ์กับความสำเร็จ
ในวิชาชีพด้านการทำงาน

เซวรณ์อารมณ์	ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน
ด้านการตระหนักรู้ตนเอง	.352**
ด้านการกำกับควบคุมตนเอง	.283**
ด้านการสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง	.317**
ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก	.287**
ด้านทักษะทางสังคม	.456**
เซวรณ์อารมณ์โดยรวม	.482**

**p < .01

จากตารางที่ 4.21 พบว่า เซวรณ์อารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .482 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 4.1 ที่ว่า เซวรณ์อารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน และเมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของเซวรณ์อารมณ์ พบว่า องค์ประกอบของเซวรณ์อารมณ์ด้านทักษะทางสังคม ด้านการตระหนักรู้ตนเอง ด้านการสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึกและด้านการกำกับควบคุมตนเอง มี

ความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .456, .352, .317, .287 และ .283 ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 4.2 เซาวันอารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

ตารางที่ 4.22

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเซาวันอารมณ์กับความสำเร็จในวิชาชีพ
ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

เซาวันอารมณ์	ความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคล
ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง	.359**
ด้านการกำกับควบคุมตนเอง	.331**
ด้านการสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง	.244**
ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก	.259**
ด้านทักษะทางสังคม	.463**
เซาวันอารมณ์โดยรวม	.470**

**p < .01

จากตารางที่ 4.22 พบว่า เซาวันอารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .470 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 4.2 ที่ว่า เซาวันอารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และเมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของเซาวันอารมณ์ พบว่า องค์ประกอบของเซาวันอารมณ์ด้านทักษะทางสังคม ด้านการตระหนักรู้ตนเอง ด้านการกำกับควบคุมตนเอง ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก และด้านการสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .463, .359, .331, .259 และ .244 ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 4.3 เซาว์นอารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน

ตารางที่ 4.23

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเซาว์นอารมณ์กับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน

เซาว์นอารมณ์	ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน
ด้านการตระหนักรู้ตนเอง	.214**
ด้านการกำกับควบคุมตนเอง	.144**
ด้านการสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง	.161**
ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก	.147**
ด้านทักษะทางสังคม	.207**
เซาว์นอารมณ์โดยรวม	.251**

**p <.01

จากตารางที่ 4.23 พบว่า เซาว์นอารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .251 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 4.3 ที่ว่า เซาว์นอารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน และเมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของเซาว์นอารมณ์ พบว่า องค์ประกอบของเซาว์นอารมณ์ ด้านการตระหนักรู้ตนเอง ด้านทักษะทางสังคม ด้านการสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก และด้านการกำกับควบคุมตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .214, .207, .161, .147 และ .144 ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 4.4 เซาว์นอารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง

ตารางที่ 4.24

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเซาว์นอารมณ์กับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง

เซาว์นอารมณ์	ความสำเร็จในวิชาชีพ ด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง
ด้านการตระหนักรู้ตนเอง	.322**
ด้านการกำกับควบคุมตนเอง	.253**
ด้านการสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง	.235**
ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก	.210**
ด้านทักษะทางสังคม	.357**
เซาว์นอารมณ์โดยรวม	.392**

**p <.01

จากตารางที่ 4.24 พบว่า เซาว์นอารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .392 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 4.3 ที่ว่า เซาว์นอารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง และเมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของเซาว์นอารมณ์ พบว่า องค์ประกอบของเซาว์นอารมณ์ ด้านทักษะทางสังคม ด้านการตระหนักรู้ตนเอง ด้านการกำกับควบคุมตนเอง ด้านการสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง และด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .357, .322, .253, .235 และ .210 ตามลำดับ

2.5 การทดสอบสมมติฐานที่ 5

สมมติฐานที่ 5 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพ

สมมติฐานที่ 5.1 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน

ตารางที่ 4.25

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน
ด้านการควบคุม	.162**
ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	.210**
ด้านผลกระทบ	.144**
ด้านความอดทน	.248**
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม	.290**

**p < .01

จากตารางที่ 4.25 พบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .290 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 5.1 ที่ว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค พบว่า องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค ด้านความอดทน ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ ด้านการควบคุม และด้านผลกระทบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .248, .210, .162, และ .144 ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 5.2 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

ตารางที่ 4.26

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	ความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
ด้านการควบคุม	.116*
ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	.157**
ด้านผลกระทบ	.063
ด้านความอดทน	.216**
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม	.209**

* $p < .05$, ** $p < .01$

จากตารางที่ 4.26 พบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .209 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 5.2 ที่ว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค พบว่า องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค ด้านความอดทน และด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .216, และ .157 ตามลำดับ องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .116 แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านผลกระทบกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

สมมติฐานที่ 5.3 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน

ตารางที่ 4.27

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	ความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน
ด้านการควบคุม	.143**
ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	.141**
ด้านผลกระทบ	.015
ด้านความอดทน	.094
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม	.151**

**p < .01

จากตารางที่ 4.27 พบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .151 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานบางส่วน ที่ว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคพบว่า องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค ด้านการควบคุม ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .143 และ .141 ตามลำดับ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านผลกระทบ และด้านการควบคุมกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านการเงิน

สมมติฐานที่ 5.4 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง

ตารางที่ 4.28

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	ความสำเร็จในวิชาชีพ ด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง
ด้านการควบคุม	.166**
ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	.180**
ด้านผลกระทบ	.142**
ด้านความอดทน	.183**
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม	.257**

**p < .01

จากตารางที่ 4.28 พบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .257 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 5.4 ที่ว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค พบว่า องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค ด้านความอดทน ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ ด้านการควบคุมและด้านผลกระทบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในวิชาชีพด้านความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .183, .180, .166 และ .142 ตามลำดับ

2.6 การทดสอบสมมติฐานที่ 6

สมมติฐานที่ 6 เซาว์นอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ตารางที่ 4.29

แสดงผลวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเซาว์นอารมณ์กับ
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

เซาว์น อารมณ์	ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค				
	การควบคุม ตนเอง	สาเหตุและ ความ รับผิดชอบ	ผลกระทบ	ความอดทน	AQ โดยรวม
การตระหนักรู้ ในตนเอง	.089	.058	.056	.303**	.193**
การกำกับ ควบคุม ตนเอง	.231**	.132**	.080	.246**	.268**
การสร้าง แรงจูงใจให้ ตนเอง	.139**	.069	.068	.175**	.176**
การร่วมรับรู้ ความรู้สึก	.148**	.212**	.119**	.148**	.237**
ทักษะทาง สังคม	.258**	.172**	.126**	.274**	.322**
EQ โดยรวม	.248**	.191**	.133**	.331**	.348**

**p < .01

จากตารางที่ 4.29 พบว่า เซาว์นอารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคในทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมมติฐานที่ 6.1 เซาว์นอารมณ์ด้านการตระหนักรู้ในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทุกองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

เซาว์นอารมณ์ด้านการตระหนักรู้ในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .193 และ .303 ตามลำดับ และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างเซาว์นอารมณ์ด้านการตระหนักรู้ในตนเองกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุม ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ และด้านผลกระทบ ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานบางส่วน

สมมติฐานที่ 6.2 เซาว์นอารมณ์ด้านการกำกับควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทุกองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

เซาว์นอารมณ์ด้านการกำกับควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทน ด้านการควบคุม และด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .268, .246, .231 และ .132 ตามลำดับ และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างเซาว์นอารมณ์ด้านการกำกับควบคุมตนเองกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านผลกระทบ ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานบางส่วน

สมมติฐานที่ 6.3 เซาว์นอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจให้กับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทุกองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

เซาว์นอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจให้กับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทน และด้านการควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .176, .175 และ .139 ตามลำดับ และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างเซาว์นอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจให้กับตนเองกับ

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคสาเหตุและความรับผิดชอบ และด้านผลกระทบ
ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานบางส่วน

สมมติฐานที่ 6.4 เซาว์นอารมณ์ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทุกองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

เซาว์นอารมณ์ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม และมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคทุกด้าน คือ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ ด้านการควบคุม ด้านความอดทนและด้านผลกระทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .237, .212, .148, .148 และ .119 ตามลำดับ ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 6.5 เซาว์นอารมณ์ด้านทักษะทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทุกองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

เซาว์นอารมณ์ด้านทักษะทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม และมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคทุกด้าน คือ ด้านความอดทน ด้านการควบคุม ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ และด้านผลกระทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .322, .274, .258, .172, และ .126 ตามลำดับ ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐาน

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์เพิ่มเติม

ตารางที่ 4.30

แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

เพื่อทำนายความสำเร็จในวิชาชีพโดยรวม โดยใช้ตัวแปรองค์ประกอบเชาวน์อารมณ์

ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค เป็นตัวทำนาย

ตัวแปร	R	R ²	Adjusted R ²	F	p
EQ ด้านทักษะทางสังคม	.463	.214	.212	93.887	.000
SE of the Estimate = .45					
EQ ด้านทักษะทางสังคม	.516	.266	.262	62.151	.000
EQ ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง					
SE of the Estimate = .44					
EQ ด้านทักษะทางสังคม	.534	.285	.279	45.391	.000
EQ ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง					
AQ ด้านสาเหตุและความ รับผิดชอบ					
SE of the Estimate = .43					

จากตารางที่ 4.30 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน ในขั้นที่ 1 พบว่า องค์ประกอบของเชาวน์อารมณ์ด้านทักษะทางสังคม เป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนาย ความสำเร็จในวิชาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายที่ ปรับแล้ว (Adjusted R²) เท่ากับ .212 นั่นคือ เชาวน์อารมณ์ด้านทักษะทางสังคมสามารถทำนาย ความสำเร็จในวิชาชีพได้ร้อยละ 21.2 และมีค่าความคลาดเคลื่อนในการทำนาย (SE of the Estimate) เท่ากับ .45

เมื่อเพิ่มตัวแปรเชาวน์อารมณ์ด้านการตระหนักรู้ในตนเองเข้าไปในขั้นที่ 2 ทำให้ค่า สัมประสิทธิ์การทำนายที่ปรับแล้ว (Adjusted R²) เพิ่มขึ้นเป็น .262 นั่นคือเชาวน์อารมณ์ด้าน ทักษะทางสังคมและด้านการตระหนักรู้ในตนเอง สามารถทำนายความสำเร็จในวิชาชีพได้ร้อยละ

26.2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าความคลาดเคลื่อนในการทำนาย(SE of the Estimate) เท่ากับ .44

เมื่อเพิ่มตัวแปรองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบเข้าไป ทำให้ค่าสัมประสิทธิ์การทำนายที่ปรับแล้ว (Adjusted R²) เพิ่มขึ้นเป็น .279 นั่นคือเชาวน์อารมณ์ด้านทักษะทางสังคมและด้านการตระหนักรู้ในตนเอง ร่วมกับองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค สามารถทำนายความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการ ได้ร้อยละ 27.9 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าความคลาดเคลื่อนในการทำนาย(SE of the Estimate) เท่ากับ.43

ตารางที่ 4.31

แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

เพื่อทำนายความสำเร็จในวิชาชีพโดยรวม โดยใช้ตัวแปรองค์ประกอบเชาวน์อารมณ์

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค เป็นตัวทำนาย

ตัวแปร	B	Beta	t	p
(Constant)	1.762		8.832	.000
EQ ด้านทักษะทางสังคม	.742	.463	9.690	.000
(Constant)	1.234		5.584	.000
EQ ด้านทักษะทางสังคม	.591	.368	7.353	.000
EQ ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง	.363	.246	4.910	.000
(Constant)	.721		2.596	.010
EQ ด้านทักษะทางสังคม	.551	.344	6.851	.000
EQ ด้านการตระหนักรู้ในตนเองและ	.365	.247	4.995	.000
AQ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	.017	.139	2.997	.003

จากตารางที่ 4.31 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) ของตัวแปรทำนายแต่ละตัว พบว่าเชาวน์อารมณ์ด้านทักษะทางสังคม เชาวน์อารมณ์ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง และความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบทำนายความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการได้ และสามารถสร้างสมการ

ทำนายความสำเร็จในวิชาชีพของพยาบาลประจำการ ในรูปคะแนนดิบ และคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

สมการทำนายในรูปคะแนนดิบ

$$\begin{aligned} \text{ความสำเร็จในวิชาชีพ} &= .721 + .551(\text{EQทักษะทางสังคม}) + .365 (\text{EQการตระหนักรู้ในตนเอง}) \\ &+ .017 (\text{AQ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ}) \end{aligned}$$

สมการทำนายในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\begin{aligned} \text{ความสำเร็จในวิชาชีพ} &= .344 (\text{EQ ด้านทักษะทางสังคม}) + .247(\text{EQด้านการตระหนักรู้ในตนเอง}) \\ &+ .139 (\text{AQ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ}) \end{aligned}$$